

Arrest

**nr. 336 254 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 augustus 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 september 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekende partij gehoord op 2 december 2024.

1.3. Op 15 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Surinaams staatsburger en etnische Boeroe. Door uw witte huidskleur gaat men er nooit vanuit dat u Surinamer bent en werd u anders behandeld.

U kreeg verschillende keren te maken met seksueel misbruik in uw kindertijd. Op uw vijfde werd u misbruikt door een oude werknemer van uw vader en ergens tussen uw achtste en uw elfde werd u misbruikt door uw neef. Toen u veertien à vijftien jaar oud was probeerde ook de nicht van uw moeder u te misbruiken. U kon uzelf verdedigen en uiteindelijk slaagde ze er niet in u aan te raken.

U werd geboren als meisje maar u voelde en kleepte zich altijd al als een 'klein jongetje'. U speelde niet graag met typisch meisjesspeelgoed en kopieerde het gedrag van uw vader. Tijdens uw kinderjaren liep u altijd rond in bloot bovenlijf tot u op zeker moment borsten begon te krijgen en van uw moeder een bh moest dragen. Nadien kleepte u zich altijd jongensachtig. U had ook altijd het gevoel dat u meisjes leuker vond dan jongens maar had pas rond uw zeventiende door dat u lesbisch was.

U groeide op in het district Para waar u christelijk werd opgevoed. Uw oom had een kerk waar jullie regelmatig heen gingen en uw moeder was lid van een vrouwengroep. In de kerk werd u ook als 'anders' bekeken. Er werd voor u gebeden maar u wist niet waarom. U hield zich niet bezig met jongens en dacht dat dit naar het voorbeeld was van de kerk. U voelde zich niet goed in de kerk en smeekte uw ouders om niet te moeten gaan. Na een moeilijke avond in de kerk ondernam u op uw zestiende een zelfmoordpoging.

U heeft niemand in Suriname ooit verteld over het seksueel misbruik en uw zelfmoordpoging. Uw geheimen uitten zich als tiener in agressief gedrag. Enkel de poging tot misbruik door uw nicht heeft u op later verteld aan uw moeder.

Uw omgeving begon zich vragen te stellen over uw seksuele geaardheid. Om van het gezeur af te zijn begon u rond uw negentiende een relatie met een goede vriend. U vond het niet fijn en u was niet seksueel actief. U stopte de relatie en toen u negentien jaar oud was vertelde u uw ouders dat u lesbisch was. Uw moeder werd door de kerk onder druk gezet om u op straat te zetten, wat zij weigerde. Ze stapte uit de vrouwengroep en ging niet meer naar de kerk. Uw moeder heeft u altijd gesteund. Voor de buitenwereld bleef u nog steeds in de kast. Wanneer men vragen stelde over uw seksuele geaardheid zei u dat u geen zin had in een relatie. U zorgde ervoor dat u veilig omringd was, kwam amper buiten en kende ook geen problemen. Op straat werd u wel eens aangesproken op uw mannelijke kledij maar u kon zich er altijd goed uitpraten.

U wilde graag onderhoudsmonteur worden maar die studie bestond niet in Suriname. Na het overlijden van uw vader in 2011 stelde uw tante voor om uw studie in Nederland te betalen. Van december 2012 tot oktober 2016 studeerde u machinebouw en mechatronica in Nederland. In Nederland voelde u zich vrij maar u keerde terug naar Suriname. U zocht werk maar botste vaak op een negatief antwoord. U vond, weliswaar onder uw professioneel niveau, werk in een bedrijf voor roestpreventie in Paramaribo. U pendelde hiervoor vanuit Para naar Paramaribo.

Begin 2017 werd u door uw oom betast aan uw borsten toen u in uw huis was in Para. De gebeurtenis maakte diepe indruk op u en u voelde dat u niet kon blijven in Para. U vroeg uw tante in Paramaribo of u bij haar mocht gaan wonen en zij stemde toe. U kon zo ontsnappen aan de context in Para en u was dichterbij uw werk.

In uw vrije tijd leefde u als een kluizenaar. U had één vriendin die u soms mee uitnam naar enkele toeristische plaatsen. Hier kon u zichzelf zijn. Ze nam u in 2018 ook mee naar een infoavond van PAREA, een netwerk voor de LGBTQ-beweging in Suriname, maar u voelde zich er niet thuis.

Het incident met uw oom deed u al beseffen dat u Suriname wou verlaten. In september 2019 vloog u vanuit Suriname naar Nederland waar u twee weken verbleef bij een goede vriendin uit Suriname. Vervolgens ging u naar België waar u introk bij uw nicht in Sint-Niklaas. U meldde zich aan als toerist bij de gemeente en had gesprekken voor werk. Het plan was om terug te keren naar Suriname voor een werkvisum maar de coronacrisis liet u niet toe België te verlaten. In datzelfde jaar ontmoette u uw voormalige vriendin. U trok bij haar in en ging een officieel partnerschap aan met haar. Na anderhalf jaar liep de relatie stuk.

In België had u de tijd om alles op een rij te zetten en uzelf te accepteren. U kwam u tot het besluit dat u als transman door het leven wil gaan. Van zodra uw ziekteverzekering in orde is wil u beginnen aan de medische transitie in het UZ Gent.

Op 27 augustus 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Na uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u pas aan uw familie over uw besluit om als transman door het leven te gaan.

Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat u zal moeten leven als een kluizenaar of u zichzelf opnieuw iets zal willen aandoen. U wilt in de toekomst door het leven gaan als transman. In Suriname wil en kan u niet leven als transman. Indien u niet zou leven als een kluizenaar zal men u fysiek iets aandoen of zal u verkracht worden. Tot slot heeft u nog steeds een vrees voor uw oom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel paspoort neer en informatie betreffende de situatie van transseksuelen in Suriname. Na het persoonlijk onderhoud legde u per mail uw

diploma's neer; enkele screenshots van uw mailbox; uw rijbewijs; en een bevestiging voor een afspraak bij de dienst genderzorg in het ziekenhuis van Sint-Niklaas.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat u er de voorkeur aan gaf door een vrouw te worden gehoord. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke medewerker. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Vooreerst wordt vastgesteld dat de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees wordt aangetast door het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming.

- U kwam begin oktober 2019 aan in België (verklaringen DVZ, vraag 33) maar u verzocht pas op 27 augustus 2024 om internationale bescherming, ofwel minstens drie en half jaar na aankomst. Dat u niet wist dat u er recht op had en dat u geen vrienden had om u te informeren (CGVS, p. 3), is geen afdoende reden.

- Uit de door u neergelegde screenshots van uw mailbox blijkt dat u reeds in mei 2022, meer dan twee jaar voordat u uiteindelijk een verzoek indiende, contact had met een advocaat.

- Een dergelijke houding getuigt geenszins van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker die beweert een vrees te hebben bij terugkeer, kan worden verwacht dat hij/ zij zo snel mogelijk de beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Wat betreft uw toekomstgerichte vrees omtrent uw genderidentiteit - u vreest bij een terugkeer naar Suriname niet als transman door het leven te kunnen gaan - bent u er niet in geslaagd deze vrees te onderbouwen.

Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel maar benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Suriname op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Zo publiceerden Stichting Projekta en Parea Suriname in januari 2024 een onderzoek uitgevoerd door Women's Rights Centre naar de 'Kennis, attitude en praktijken van de Surinaamse gemeenschap met betrekking tot LGBTpersonen en -rechten'. Het onderzoek wees uit dat een groot deel van de Surinaamse bevolking een positieve houding heeft ten opzichte van de LGBT-gemeenschap en zij situaties waarin LGBT-personen discriminatie ondervinden afkeuren.

Sinds 2011 wordt er in Suriname een pride walk gehouden, die in 2024 voor de dertiende keer doorging en uitgroeide tot de grootste in het Caribisch gebied. Het blijft niet enkel bij een pride walk, gedurende de maand oktober vindt in Paramaribo pride month plaats waar gefocust wordt op verschillende activiteiten - van dansfeesten tot workshops - om de verbondenheid tussen de LGBT-gemeenschap en de Surinaamse samenleving te stimuleren. Ook op sociale media wordt via campagnes sterk ingezet op een veilige en inclusieve omgeving voor jongeren, ongeacht hun seksuele oriëntatie of genderidentiteit.

Hoewel transgenders van de LGBT-gemeenschap nog steeds het meest te maken krijgen met stigmatisatie en discriminatie, komt dit meer voor in rurale gebieden dan in de stad. In Paramaribo kunnen transgenders bijvoorbeeld terecht bij de organisatie Suriname Men United voor psychosociale hulp of voor juridisch advies in geval van discriminatie met betrekking tot genderidentiteit. De organisatie PAREA, waar u zelf éénmaal naartoe ging (CGVS, p. 15-16), biedt ook ondersteuning aan de LGBT-gemeenschap.

Hoezeer ook het bewustzijn over mensenrechten en gendergerelateerd geweld binnen politiediensten nog steeds moet groeien, worden ook hier stappen gezet. Recent werd door Stichting Suriname Men United een training georganiseerd voor medewerkers van de Surinaamse politie met als doel een bredere bewustwording en naleving van mensenrechten te bevorderen binnen het politiekorps.

Wat betreft geslachtsverandering biedt het Surinaamse recht geen specifieke wetgeving die dit toestaat, al verbiedt het het ook niet expliciet. Dit betekent dat er geen formele procedure is voor de juridische erkenning van een geslachtsverandering.

In januari 2017 verleende het Eerste Kantongerecht (een van de drie kantongerechten in Suriname) een transgender vrouw, Yvanna Hilton, het recht om haar geslacht formeel te laten wijzigen bij het Centraal Bureau voor Burgerzaken (CBB) en beval het register om haar registratie officieel te wijzigen om haar gewijzigde status weer te geven. De Vereniging van Pinkstergemeenten in Suriname en de Surinaamse

Islamitische Vereniging, die hiertegen hadden geprotesteerd en zich verzet tegen het recht om een geslachtsverandering te erkennen, gaven aan dat ze "het vonnis zouden accepteren". In februari 2017 ging het CBB formeel in beroep tegen de uitspraak van de rechtbank.

In januari 2022 beval het Surinaamse Hof van Justitie, in deze zaak van Yvanna Hilton, de registratie van de geslachtsverandering in het geboorteregister, ondanks het ontbreken van wetgeving hieromtrent. Het Hof benadrukte dat fundamentele mensenrechten, met name bescherming tegen discriminatie en respect voor het recht op privéleven zoals vastgelegd in internationale mensenrechtenverdragen en de Surinaamse Grondwet, ook gelden voor transgenders. Wanneer een lokale wet of een leemte in de wet in strijd is met een van deze fundamentele mensenrechten, moet de lokale wet onwettig worden verklaard en prevaleert de bescherming van fundamentele rechten. Het Hof besliste dat daaruit volgt dat de getroffen persoon recht had op wettelijke geslachtserkenning en op geslachtsverandering. Het Hof verwierp het argument van de staat Suriname dat wettelijke geslachtserkenning via een wetgevingsproces tot stand moet komen en benadrukte verder dat de staat Suriname zich niet kan blijven beroepen op het ontbreken van wetgeving als hij zelf geen initiatieven daartoe neemt.

De staat Suriname/het CBB werden door het arrest geconfronteerd met de identiteit van de transgender Yvanna aan te passen in de openbare registers. Heden voorziet het CBB nog steeds niet in de registratie van geslachtsverandering, al werd er in het verleden dus wel tegen in gegaan.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere transseksueel in Suriname het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Betreffende uw wil om een medische transitie door te maken kan nog het volgende opgemerkt worden:

- Uw moeder, zussen en broer zijn op de hoogte van uw genderidentiteit en uw wens om een medische transitiedoor te maken. Hun reactie was hierbij positief (CGVS, p. 17-18).
- U heeft, ook al bent u al een aantal jaar in België, nog geen concrete stappen gezet in België naar een geslachtstransitie (CGVS, p. 9). U legde na het persoonlijk onderhoud een afspraakbevestiging neer van de dienst genderzorg van het ziekenhuis Vitaz in Sint-Niklaas. Er wordt vastgesteld dat deze bevestiging (voor een afspraak op 7 maart 2025) u werd gezonden op 6 december 2024, slechts enkele dagen na het persoonlijk onderhoud.
- U verklaart dat de mogelijkheden in Suriname om een medische transitie te doorlopen onbestaande zijn ener een gebrek aan legale hormonen is in dit verband (CGVS, p. 9). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het loutere feit dat dergelijke behandeling niet voorhanden is in Suriname, geen verband houdt met een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Betreffende de beleving van uw seksuele oriëntatie in Suriname slaagde u er ook niet in een gegronde vrees te onderbouwen.

1) U ontving in het verleden steun in Suriname van uw netwerk.

- Uw moeder was op de hoogte van uw seksuele oriëntatie en toen een zuster van de kerk haar vroeg om u hiervoor op straat te zetten, ging ze tegen de zuster in en stapte ze uit de organisatie. Uw moeder ging niet meer naar de kerk en heeft u altijd gesteund (CGVS, p. 4). De zelfmoordpoging die gerelateerd was aan de druk in de kerk vond plaats voor uw coming out toen u zestien jaar oud was. Voorts sprak u hierover met niemand in Suriname en u vertelde het pas aan uw moeder toen u in België was (CGVS, p. 10-11), waardoor u de passende zorg in Suriname ook niet kon ontvangen. Nergens uit uw verklaringen kan bovendien opgemaakt worden dat u geen toegang had tot de reguliere gezondheidszorg in Suriname (CGVS, p. 11).
- U kon, nadat u niet meer in Para kon en wou wonen, terecht bij een tante in Suriname (CGVS, p. 3-4).
- U had een vriendin in Suriname die u zag als vertrouwenspersoon. Zij nam u soms mee op sleeptouw, o.a. naar bars om uit te gaan of naar een LGBT-organisatie (CGVS, p. 6-7 en p. 15).
- Dat u geen vrienden wenste maken in de LGBT-community omdat u er niet geassocieerd mee wou worden (CGVS, p. 13) doet ook hier geen afbreuk aan het bestaan van een zeker netwerk. Zo sprak u onder meer van huisfeestjes waar mannen hun mannelijke partner zien, zijn er verschillende transvrouwen in Suriname en kende u een transman met wie u uitging (CGVS, p. 13).

2) U zocht geen externe hulp in Suriname rond uw seksuele oriëntatie en de hierbij horende obstakels.

- U ging slechts één keer naar de LGBT-organisatie PAREA maar u had niet de intentie om opnieuw te gaan. U voelde zich er niet veilig en u wilde niet in een hokje geplaatst worden (CGVS, p. 13 en p. 15-16).
- U weet dat er nog een LGBT-organisatie bestaat buiten PAREA, maar u kent de naam niet en u weet niet of u bij hen terecht zou kunnen bij eventuele problemen (CGVS, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie supra) blijkt nochtans dat er wel degelijk organisaties zijn die hulp bieden.

3) U koos ervoor om uw seksuele oriëntatie voor uzelf te houden in Suriname en had in dit verband geen uitgesproken problemen.

- Ondanks dat er van bepaalde groepen in de samenleving zoals jongeren en niet-religieuze personen wel tolerantie is tegenover de LGBT-gemeenschap (zie supra) en er bepaalde plekken in Suriname zijn waar je wel jezelf kan zijn (CGVS, p. 7 en p. 15), koos u er bewust voor om niet uit de kast te komen in Suriname en had u nooit een relatie (CGVS, p. 15).
- Hoewel u nog verklaarde dat u geen werk vond als monteur, vermoedelijk door uw manier van kleden en uw seksuele oriëntatie, heeft u altijd gewerkt in Suriname. U werkte in een bakkerij, in een bedrijf voor

roestpreventie voor auto's en als techniker. De sfeer op uw laatste job in Paramaribo beschreef u zelfs als aangenaam en uw collega's stelden u geen vragen over uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 5-6).

- De opmerkingen die u in uw dagelijkse leven wel eens kreeg over uw mannelijk uiterlijk (CGVS, p. 14) kunnen, hoe ongepast deze ook zijn, opnieuw niet worden weerhouden voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U heeft immers nooit iets concreet meegemaakt: u zorgde ervoor dat u steeds in veiligheid was (CGVS, p. 15) en u leefde als een kluizenaar (CGVS, p. 7, p. 11 en p. 14).

Voorts haalde u enkele incidenten van seksueel misbruik in het verleden aan.

1) De gebeurtenissen omtrent het seksueel misbruik in uw kindertijd zijn te ver in het verleden gesitueerd.

- U was vijf jaar toen u seksueel misbruikt werd door een meneer en u was tussen acht à elf jaar toen u door uw neef seksueel werd misbruikt (CGVS, p. 11), feiten die, hoe ernstig en schadelijk ze ook zijn, te ver in het verleden zijn gesitueerd om nog te worden weerhouden voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2) De gebeurtenissen omtrent het grensoverschrijdend gedrag zijn enerzijds te ver in het verleden gesitueerd en anderzijds onvoldoende zwaarwichtig.

- De poging tot misbruik door een nicht van uw moeder toen u veertien à vijftien jaar oud was, is onvoldoende zwaarwichtig. U dreigde haar te slaan met een stoel als ze niet vertrok waardoor het misbruik nooit heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 11).

- Betreffende uw oom die in uw borsten kneep (CGVS, p. 6) dient opgemerkt te worden dat, hoe verwerpelijk en ongepast dit ook is, dit gedrag niet gelijkgesteld kan worden met een vrees voor vervolging noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

- Het grensoverschrijdend gedrag van uw oom vond plaats net voor de zomer van 2017 (CGVS, p. 6) en hoewel u nog steeds spreekt van een vrees voor uw oom en dit de aanleiding was van uw vertrek uit Suriname (CGVS, p. 11-12), vond deze gebeurtenis ondertussen minstens zeven en half jaar geleden plaats, waardoor de vrees voor uw oom niet meer actueel is. Bovendien is er na het incident in 2017 tot uw vertrek in 2019 niets meer gebeurd tussen u en uw oom en woonde u toen in de stad (CGVS, p. 6, p. 8 en p. 11-12). Tot slot weet u niet waar hij nu woont en of hij nog in het land is (CGVS, p. 7).

3) U wijst op huidige beschermingsmogelijkheden op vlak van seksueel misbruik en/ grensoverschrijdend gedrag.

- Hoewel u in het verleden nooit naar de politie stapte voor het seksueel misbruik en het grensoverschrijdend gedrag, zou u dit in de toekomst wel zou doen (CGVS, p. 12).

- U dacht wel dat de Surinaamse politie ongepast zou reageren bij meldingen van seksueel misbruik (CGVS, p. 12) maar zelf had u nooit problemen met de politie (CGVS, p. 13).

De discriminatie incidenten waar u mee te kampen kreeg als etnische Boeroe zijn onvoldoende zwaarwichtig.

- Uit uw verklaringen over uw etnie – Surinamers dachten dat u geld had omdat u Boeroe was of omdat u eruitzag als een toerist waardoor ze u meer lieten betalen - (CGVS, p. 6 en p. 19) zijn vervelend en ongepast, maar opnieuw onvoldoende zwaarwichtig. U wist bovendien niet of andere Boeroes hetzelfde probleem als u hadden en u kaarte uw ervaringen niet aan bij de politie (CGVS, p. 19).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen.

- Uw paspoort en rijbewijs bewijzen uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staat.

- De documenten betreffende de onmogelijkheid om in Suriname je naam en geslacht te veranderen, zoals u ook verklaarde tijdens uw onderhoud (CGVS, p. 9), werden hierboven reeds besproken.

- Dat u werk zocht en bepaalde diploma's behaalde wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken.

- De mails met uw advocaat en uw contact met het ziekenhuis komen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de motiveringsplicht zoals onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij hekelt dat de commissaris-generaal de bewijsprincipes niet respecteert van het asielrecht en verwijst naar arresten van het EHRM in dit verband. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij bij haar verzoekschrift een bevestiging voegt van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen met betrekking tot de tegemoetkoming in de kosten voor de zittingen en gesprek transgenderzorg, die zullen worden opgestart. Verzoekende partij meent dat haar dus minstens de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij herneemt en herhaalt de opmerkingen betreffende de bewijsprincipes van het asielrecht en merkt op dat zij naar aanleiding van de feiten die zij heeft aangehaald alsook de bewijsstukken die zij heeft voorgelegd duidelijk aantoonst dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico op onmenselijke behandeling zich in hoofde van verzoekende partij voordoet.

3.2. Stukken

Verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift een bevestiging van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen van 1 april 2025 voor tegemoetkoming in de kosten voor zittingen en gesprek transgenderzorg (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist vooreerst dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partij duidt niet concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekende partij wordt aangetast door het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming nu zij minstens drie en een half jaar wachtte alvorens een verzoek in te dienen in België, terwijl uit neergelegde screenshots van haar mailbox blijkt dat zij reeds in mei 2022 – meer dan twee jaar voor haar uiteindelijke verzoek – contact had met een advocaat;

(ii) wat betreft de toekomstgerichte vrees van verzoekende partij omtrent haar genderidentiteit – zij vreest bij terugkeer naar Suriname niet als transman door het leven te kunnen gaan – moet worden opgemerkt dat zij er niet in is geslaagd deze vrees te onderbouwen nu:

(a) op basis van de beschikbare landeninformatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere transseksueel in Suriname het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging,

(b) wat betreft haar wil om een medische transitie door te maken kan worden vastgesteld dat de moeder, zussen en broer van verzoekende partij op de hoogte zijn van haar genderidentiteit en haar wens om een medische transitie door te maken en dat hun reactie hierbij positief was, zij in België nog geen concrete stappen heeft gezet naar een geslachtstransitie en het loutere feit dat een dergelijke behandeling niet voorhanden is in Suriname geen verband houdt met een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit,

(iii) aangaande de beleving van verzoekende partij van haar seksuele oriëntatie in Suriname zij er evenmin in slaagt om een gegronde vrees te onderbouwen vermits:

(a) verzoekende partij in het verleden steun ontving in Suriname van haar netwerk,

(b) verzoekende partij geen externe hulp zocht in Suriname rond haar seksuele oriëntatie en de hierbij horende obstakels,

(c) verzoekende partij ervoor koos om haar seksuele oriëntatie voor zichzelf te houden in Suriname en in dit verband geen uitgesproken problemen kende;

(iv) aangaande de incidenten van seksueel misbruik in het verleden moet worden opgemerkt dat:

(a) verzoekende partij deze gebeurtenissen in haar kindertijd situeert en deze te ver in het verleden zijn gesitueerd om nog te weerhouden voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade,

(b) de gebeurtenissen van grensoverschrijdend gedrag onvoldoende zwaarwichtig zijn,

(c) verzoekende partij wijst op de huidige beschermingsmogelijkheden op vlak van seksueel misbruik en grensoverschrijdend gedrag;

(v) de discriminatoire incidenten waarmee verzoekende partij te kampen kreeg als etnisch Boeroe zijn onvoldoende zwaarwichtig;

(vi) de documenten die verzoekende partij voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij terugkeer naar Suriname vreest verzoekende partij te zullen moeten leven als een kluizenaar of dat zij zichzelf opnieuw iets zal willen aandoen. Zij wil in de toekomst door het leven gaan als transman, wat zij in Suriname niet wil en kan. Indien zij niet zou leven als een kluizenaar vreest verzoekende partij dat men haar fysiek iets zal aandoen of dat zij verkracht zal worden. Daarnaast vreest verzoekende partij nog haar oom die haar in 2017 betastte aan haar borsten.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten

tot de ongeloofwaardigheid en/of het onvoldoende zwaarwichtig en actueel karakter van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoekende partij slaagt er hiermee aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift een algemeen en theoretisch betoog uiteen omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit argument afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekende partij in dit verband stelt dat zij betrouwbare schriftelijke bewijsstukken heeft ingediend die haar relaas ondersteunen en, dit middels verwijzing naar Europese rechtspraak, aanvoert dat deze bewijsstukken door de commissaris-generaal ten onrechte werden geweerd, dient verder te worden vastgesteld dat zulks niet kan worden gevolgd. Er dient immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht en omstandig wordt gemotiveerd dat verzoeksters paspoort en rijbewijs slechts haar identiteit en nationaliteit aantonen, dat niet in twijfel wordt getrokken dat zij werk zocht en bepaalde diploma's behaalde, dat zij enkel een afspraakbevestiging voorlegt van de dienst genderzorg die werd gezonden enkele dagen na het persoonlijk onderhoud en verder niet blijkt dat verzoekende partij concrete stappen heeft gezet in België naar een geslachtstransitie en hoe dan ook niet aantoonbaar is dat het loutere feit dat een dergelijke medische transitie niet beschikbaar is in Suriname verband houdt met een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Uit deze stukken blijkt aldus geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zoals verzoekende partij nochtans lijkt te betogen in haar verzoekschrift.

Wat betreft de brief van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen van 1 april 2025 "*Tegemoetkoming voor: Zittingen en gesprek transgenderzorg*" (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat de genderidentiteit van verzoekende partij niet in twijfel wordt getrokken, noch wordt op zich getwijfeld aan de wens van verzoekende partij om een medische transitie door te maken. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie niet blijkt dat iedere transeksueel in Suriname een risico loopt op slachtoffer te worden van vervolging, dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar familie (haar moeder, zussen en broers) op de hoogte zijn van haar genderidentiteit en haar wens om een medische transitie te doormaken en dat hun reactie positief was, dat uit de afspraakbevestiging op 7 maart 2025 en een bewijs van tegemoetkoming vanuit het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen niet blijkt dat zij daadwerkelijk concrete stappen heeft gezet in België naar een geslachtstransitie, minstens dat zij niet aantoonbaar is dat het desgevallend gebrek om een medische transitie te doorlopen in Suriname verband zou houden met een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. De brief van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen van 1 april 2025 werpt aldus geen ander licht op deze bevindingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing in dit verband onverminderd gelden.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij oppert in het verzoekschrift.

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het vluchtrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, onvoldoende zwaarwichtig en/of actueel is. De Raad meent dus dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekende partij brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET